

PUNCTUL MEU DE VEDERE

(1945)

Știu ce se spune despre mine și puteți să mă credeți pe mine sau pe ele, treaba dumneavoastră. Aveți de ales între punctul meu de vedere și cel al Oliviei-Ann sau al lui Eunice și cred că oricărui om imparțial îi e foarte ușor să-și dea seama care dintre noi e în toate mințile. Nu vreau decât ca cetățenii Statelor Unite să cunoască faptele, asta-i tot.

Iată faptele: la 12 august, într-o duminică, în acest an lăsat de la Dumnezeu, Eunice a încercat să mă omoare cu sabia cu care a luptat tatăl ei în Războiul Civil, iar Olivia-Ann m-a urmărit prin toată camera cu un cuțit lung de vreo treizeci de centimetri, un jungher din acelea cu care se taie porcii. Ca să nu mai pomenesc de o mulțime de alte lucruri.

Totul a început acum șase luni, când m-am însurat cu Marge. Asta a fost prima mea greșală. Ne-am căsătorit la Mobile, deși ne știam doar de patru zile. Aveam amândoi șaisprezece ani și Marge venise în vizită la verișoara mea Georgia. Acum, însă, când dispun de timp suficient ca să reflectez, pentru nimic în lume nu-mi pot închipui cum de-am fost în stare să mă îndrăgostesc de o fată ca ea. N-are o figură prea grozavă, nici un corp mai acătării

și nici pic de minte. Dar e blondă naturală și poate că asta-i motivul. Ei bine, eram căsătoriți abia de trei luni și Marge a și rămas însărcinată.

Asta a fost a doua greșală. Atunci a început să zbiere că trebuie să se întoarcă acasă la mămica, numai că n-are mamă, ci doar două mătuși: Eunice și Olivia-Ann. Așa că m-a obligat să-mi las slujba mea absolut formidabilă, absolut perfectă, de vânzător la un depozit en gros de alimente, și să vin aici, la Admiral's Mill, care, orice-ai zice, nu-i decât o adunătură blestemată de case la marginea drumului.

În ziua când, împreună cu Marge, m-am dat jos din tren la haltă, ploua cu găleata. Vă închipuiți că a venit cineva să ne întâmpine? Mai aruncasem de pomană și patruzeci și unu de cenți pe o telegramă! Deși soția mea era însărcinată, a trebuit să străbatem zece kilometri pe un adevărat potop. Lui Marge îi venea tare greu, fiindcă eu nu puteam să car mai nimic, căci aveam niște dureri înfiorătoare de șale. Când am zărit casa, trebuie să mărturisesc că am fost impresionat. O construcție mare și galbenă, în față coloane adevărate, iar în curte, pe lângă gard, gutui japonezi cu flori roșii și albe.

Eunice și Olivia-Ann ne văzuseră venind și ne așteptau în hol. Ce n-aș da să le puteți vedea! Vă jur că-s formidabile! Eunice e o babă voinică și grasă, cu un fund care cântărește a zecea parte dintr-o tonă. Tropăie prin casă, fie că-i vreme frumoasă sau urâtă, într-un capot complet demodat, căruia îi zice chimono, dar care nu-i decât o cămașă de noapte murdară, de flanelă. În afară de asta, mestecă tutun și încearcă să facă pe doamna, scuipând pe furiș. Îi tot dă cu splendida ei educație, ceea ce nu-i decât o manevră pentru a mă face să mă

simt prost, deși, personal, asta nu mă deranjează absolut deloc, fiindcă știu sigur că nu-i în stare să citească nici măcar benzile desenate fără să silabisească cuvânt cu cuvânt. Trebuie să-i recunosc totuși un merit: știe să adune și să scadă banii atât de repede, încât locul ei ar trebui să fie la Washington, acolo unde se imprimă banii. Nu că n-ar avea o groază de bani! Firește, pretinde că n-are un sfanț, dar eu știu că are, fiindcă într-o zi, din întâmplare, am dat peste aproape o mie de dolari ascunși într-un ghiveci de pe verandă. N-am luat un cent. Eunice însă susține că i-am furat o bancnotă de o sută de dolari, o minciună sfruntată, de la un capăt la altul. Desigur, orice spune Eunice e ordin de la împărăție și nici o ființă din Admiral's Mill nu îndrăznește să crâcnească sau să susțină că nu-i datorează bani. Dacă ar spune că Charlie Carson (un invalid orb, în vârstă de nouăzeci de ani, care n-a făcut un pas din 1896) a răsturnat-o și a violat-o, toți oamenii din ținut ar jura pe un teanc de Biblii că așa e.

Olivia-Ann e însă și mai rea, ăsta-i adevărul! Numai că nu te enervează ca Eunice, căci e înapoiată din naștere și ar trebui, vă spun drept, închisă într-un pod. E foarte palidă, numai ciolanele-s de ea, și are mustăți. Stă mai tot timpul ghemuită și cioplește un bețișor cu junghe-
rul ei cât toate zilele. Altminteri, e oricând gata să facă vreo răutate, așa cum i-a făcut de altfel și doamnei Harry Steller Smith. Am jurat să nu spun nimănui, dar, după ce-au atentat atât de oribil la viața mea, mi-am zis: să le ia dracu' de promisiuni.

Doamna Harry Steller Smith a fost canarul lui Eunice, numit așa după o femeie din Pensacola care prepară acasă la ea un medicament bun pentru orice boală și pe care Eunice îl ia contra gutei. Într-o zi, am auzit

un tărăboi groaznic în salonaș și, când m-am dus să văd ce s-a întâmplat, ce credeți c-am văzut? Olivia-Ann o gonea pe fereastră, cu mătura, pe doamna Harry Steller Smith, iar ușa coliviei era deschisă. Să nu fi intrat chiar în clipa aceea, nimeni n-ar fi prins-o vreodată. S-a speriat c-am s-o spun lui Eunice și, bâlbâindu-se, a recunoscut totul, zicând că nu-i drept să ții închisă o făptură a Domnului. Pe de altă parte, nu putea suferi cum cânta doamna Harry Steller Smith. Ei bine, într-un fel, mi-a părut rău de Olivia-Ann. Mi-a dat doi dolari, așa că am ajutat-o să inventeze o poveste pe care să i-o toarne lui Eunice. Desigur că n-aș fi luat banii, dar mi-am zis că o să-i ușureze conștiința.

Primele cuvinte pe care Eunice le-a rostit când am călcat în casa asta au fost:

— Așa deci, Marge, cu specimenul ăsta ai fugit de noi și te-ai măritat?

— Nu-i așa că-i cel mai frumos specimen de pe lume, mătușă Eunice? a răspuns Marge.

Eunice m-a măsurat încet din cap până-n picioare și a zis:

— Spune-i să se întoarcă.

După ce m-am întors, Eunice a adăugat:

— Cu siguranță ai ales cel mai nenorocit specimen cu putință. Păi, bine, ăsta nu-i nici măcar bărbat.

N-am fost în viața mea mai uluit. E adevărat că sunt cam îndesat, că n-am crescut de-ajuns.

— Ba e chiar prea, a spus Marge.

Olivia-Ann, care stătuse cu gura căscată, încât muștele puteau să intre și să iasă în voie bâzâind, a intervenit:

— Ai auzit ce-a spus soră-mea. ăsta nu-i bărbat. E comic ca stârpitura asta, care se agită de colo-colo, să pretindă că-i bărbat! Păi, nici măcar nu-i de sex masculin.

— Pari să uiți, mătușă Olivia-Ann, că acesta e soțul meu, tatăl copilului meu nenăscut, a zis Marge.

Eunice a scos un sunet urât, așa cum știe numai ea, și a zis:

— Ei bine, nu pot decât să spun că eu, una, nu m-aș lauda cu asta.

Ei, nu-i o primire frumoasă? Și când te gândești că mi-am lăsat serviciul meu de vânzător, un post absolut grozav, la depozitul en gros.

Dar asta-i un fleac pe lângă ce s-a întâmplat mai târziu, în aceeași seară. După ce Bluebell a strâns farfuriile de la cină, Marge a întrebat cât putea ea de drăguț dacă ne împrumutau mașina să mergem să vedem un film la Phoenix City.

— Ți-ai pierdut mințile, a spus Eunice, de-ați fi crezut, vă jur, că i-am cerut chimonoul de pe ea.

— Ți-ai pierdut mințile, a spus și Olivia-Ann.

— E șase, a zis Eunice, și dacă îți închipui c-o las pe stârpitura asta să conducă Chevroletul meu din '34, aproape nou-nouț, măcar până la latrina din curte și înapoi, ești chiar dusă de tot.

Firește, un astfel de limbaj a făcut-o pe Marge să plângă.

— Nu te necăji, scumpo, i-am spus, am condus o mulțime de Cadillacuri la viața mea.

— Hmm! a făcut Eunice.

— Ei, da, i-am zis.

— Dacă a condus ăsta altceva decât un plug, înghit zece popândăi prăjiți în terebentină, a rostit Eunice.

— Nu-ți permit să vorbești așa despre soțul meu, a spus Marge. Pur și simplu vă purtați scandalos! Parc-aș fi venit cu un străin pe care l-am agățat cine știe pe unde.

— De potrivit, se cam potrivește! a spus Eunice.

— Să nu-ți închipui că ne prostesti, a zis Olivia-Ann. Între vocea ei și chemarea amoroasă a unui măgar nu era nici o deosebire.

— Nu ne-am născut ieri, alaltăieri, ascultă-mă pe mine, a zis Eunice.

— Să vă intre bine în cap că sunt măritată legal cu bărbatul acesta, până când moartea ne va despărți. Un judecător ne-a căsătorit acum trei luni și jumătate. Întrebați pe oricine. Pe deasupra, mătușă Eunice, soțul meu e un om liber, e alb și are șaisprezece ani. Și apoi, lui George Far Sylvester nu-i place să audă vorbindu-se astfel despre tatăl său.

George Far Sylvester e numele pe care plănuiserăm să-l dăm copilului. Are o rezonanță puternică, nu? Numai că așa cum stau acum lucrurile, această chestiune mă lasă complet rece.

— Dar cum poate o fată să facă un copil cu altă fată? a întrebat Olivia-Ann, ceea ce reprezenta un atac premeditat împotriva bărbăției mele. Susțin sus și tare că zilnic aflu ceva nou.

— Gura, spuse Eunice. Să nu mai vorbim despre filmul de la Phoenix City.

— Oooo, dar e un film cu Judy Garland, a hohotit Marge.

— Lasă, iubito, i-am spus. Sunt aproape sigur c-am văzut filmul acum zece ani la Mobile.

— Asta-i o minciună sfruntată, a strigat Olivia-Ann. Ești un ticălos, asta ești. Judy nici nu juca acum zece ani în filme.

Olivia-Ann n-a văzut nici un film în toți cei cincizeci și doi de ani ai ei (nu vrea să spună nimănui câți ani are,

dar eu am trimis o scrisoare la primăria din Montgomery și au fost foarte amabili și mi-au răspuns), dar e abonată la opt reviste de cinema. După declarațiile doamnei Delancey, diriginta poștei, asta e singura corespondență pe care o primește, cu excepția cataloagelor cu reclame ale firmei Sears & Roebuck. A făcut o pasiune absolut bolnavă pentru Gary Cooper și are un cufăr și două valize pline cu fotografiile lui.

Așa că ne-am ridicat de la masă, iar Eunice s-a îndreptat cu pași nesiguri spre geam, s-a uitat afară la copacul din fața ferestrei și a zis:

— Păsările se strâng la cuibul lor. E timpul să mergem la culcare. Marge, ai vechea ta odaie, iar pentru domn am aranjat un pat de companie pe veranda din spate.

A trecut un minut bun până să-mi intre în cap ce-a spus.

— Dacă nu sunt prea îndrăzneț, am să vă întreb ce aveți împotriva să dorm împreună cu soția mea legitimă?

Atunci au început amândouă să răcnească la mine. Așa că Marge a făcut pe loc o criză de isterie.

— Ajunge! Ajunge! Nu mai suport! Du-te, îngerașule... du-te și dormi unde spun ele. Vedem noi mâine...

— Nu pot nega că, la urma urmei, fetița asta are totuși un dram de minte, a spus Eunice.

— Sărmana de tine, a zis Olivia-Ann, luând-o de talie și scoțând-o din cameră, sărmana de tine, atât de tânără și de nevinovată. Hai să mergem, o să te liniștești plângând la pieptul Oliviei-Ann.

Mai, iunie, iulie și cea mai mare parte din august m-am ghemuit și m-am sufocat de căldură pe blestemata de verandă din spate, fără nici un adăpost. Iar Marge o dată n-a deschis gura să protesteze. Regiunea asta din

Alabama e mlăștinoasă, are niște țăntari care pot omorî și un bizon, numai să le dai ocazia, ca să nu mai pomenesc de gândacii zburători foarte primejdioși și de o armată de șobolani din împrejurimi, destul de mari ca să tragă un șir de căruțe de aici până la Tombuctu. Oh, dacă n-ar fi fost micuțul George, încă nenăscut, mi-aș fi luat de mult tălpașita. Vă spun că, din noaptea când am venit, n-am rămas singur cu Marge nici cinci secunde. Ori una, ori cealaltă dintre mătuși o însoțea mereu, iar săptămâna trecută erau aproape să-și iasă din minți când Marge s-a încuiat în camera ei, iar de mine nu puteau da nicăieri. Adevărul e că plecasem să privesc cum împachetează negrii bumbacul, dar ca să le fac în ciudă, i-am destăinuit lui Eunice că eu și cu Marge ne ținuserăm de prostii. După asta au luat-o pe Bluebell ca s-o păzească pe Marge cu schimbul.

În tot acest timp, n-am avut nici măcar mărunțiș pentru țigări. Eunice mă pisa mereu să-mi găsesc o slujbă.

— De ce nu se duce păgânul ăsta mic să muncească cinstit? spunea.

După cum probabil ați observat, niciodată nu mi se adresează direct, deși, de cele mai multe ori, sunt singur alături de augusta lor persoană.

— Dacă ar fi într-adevăr bărbat, ar încerca să câștige o pâine pentru fata asta, în loc să se îndoape cu mâncarea mea.

Cred c-ar trebui să vă spun că de trei luni și treisprezece zile mă hrăneam aproape exclusiv cu cartofi reci și grâu fiert rămas de la masă, așa că de două ori m-am dus să-l consult pe doctorul A.N. Carter. Nu putea băga mâna în foc că n-aveam scorbut.

În ce privește faptul că nu muncesc, aș vrea să știu ce-ar putea să găsească un om cu capacitățile mele, un om

care a avut o slujbă absolut grozavă la depozitul en gros, într-un sat nenorocit cum e Admiral's Mill? Nu-i decât un singur magazin aici, iar domnul Tubberville, proprietarul, e de fapt atât de leneș, că nu se îndură să vândă nimic. Există apoi biserica baptistă Steaua Dimineții, dar au deja un predicator, un căcăcios bătrân pe nume Shell, pe care Eunice l-a târât într-o zi acasă cu forța, ca să se îngrijească de mântuirea sufletului meu. L-am auzit cu urechile mele când i-a spus că nu mai e nimic de făcut cu mine.

Culmea e însă ce-a reușit Eunice cu Marge. A convins-o să se întoarcă împotriva mea, într-un fel abject, de nedescris. A mers până într-acolo încât să mă bârfească. I-am tras însă câteva la fund și am pus capăt situației. Nevastă-mea n-o să fie niciodată obraznică cu mine, nu, pentru nimic în lume!

Trupele inamice avansează în rânduri strânse: Bluebell, Olivia-Ann, Eunice, Marge și tot restul populației din Admiral's Mill (342 de locuitori). Aliați: nici unul, zero. Aceasta era situația duminică, 12 august, când a avut loc atentatul asupra vieții mele.

Ieri a fost o zi liniștită și destul de fierbinte ca să topească și stâncile. Necazurile au început exact la ora două. Știu asta, fiindcă Eunice are o șmecherie din alea cu cuc, care mă sperie de moarte. Îmi vedeam de treburi în salonaș, compunând o melodie la pianina pe care Eunice a cumpărat-o pentru Olivia-Ann, angajându-i și un profesor care venea o dată pe săptămână tocmai din Columbus, din statul Georgia. Doamna Delancey, diriginta poștei, care a fost prietenă cu mine până în momentul când și-a spus că ar fi poate mai înțelept să renunțe, spune că într-o după-amiază, profesorul amator

a ieșit din casă ca din pușcă, de parcă l-ar fi urmărit Adolf Hitler, a sărit în Fordul lui și de atunci nu s-a mai auzit de el. După cum vă spuneam, stăteam la răcoare în salo-
naș, fără să deranjez pe nimeni, când deodată Olivia-Ann a intrat tropăind, cu părul răsucit tot pe bigudiuri, și a zberlat:

— Încetează imediat cu vacarmul ăsta infernal! Nu lași omul să se odihnească o clipă! Și ridică-te imediat de la pianina mea! E pianina mea și, dacă n-o întinzi pe loc, fii sigur că te duc la tribunal, în prima luni din septembrie.

Olivia-Ann e pur și simplu geloasă fiindcă sunt un artist înnăscut, iar cântecele pe care le compun sunt absolut colosale.

— Și ia uită-te în ce hal ai făcut clapele de fildeș veritabil ale pianinei mele, domnule Sylvester, a spus și s-a apropiat tropăind de pianină, le-ai rupt aproape pe toate chiar de la îmbinare, din pură răutate, asta ai făcut.

Știe foarte bine că pianina era bună de aruncat la gunoi încă dinainte să intru eu în casă.

— Cum le știi tu pe toate, domnișoară Olivia-Ann, poate c-ai fi curioasă să afli că și eu sunt în posesia câtorva informații interesante. Câteva informații pentru care alții poate mi-ar fi foarte recunoscători, spun eu. Ca, de pildă, ce s-a întâmplat cu doamna Harry Steller Smith. O mai țineți minte pe doamna Harry Steller Smith?

S-a oprit și s-a uitat la colivia goală.

— Mi-ai jurat, a zis și fața i s-a înroșit înfricoșător.

— Poate că da, poate că nu, i-am răspuns. Ai făcut rău când ai trădat-o pe Eunice, dar dacă unii oameni i-ar lăsa pe alții în pace, atunci poate c-aș putea să trec întâmplarea cu vederea.

Ei bine, domnule, a ieșit din cameră *frumos și calm*, cum se cuvine. Așa că m-am întins pe canapea, cea mai oribilă mobilă pe care am văzut-o vreodată, făcând parte dintr-o garnitură cumpărată de Eunice la Atlanta în 1912 cu două mii de dolari, bani gheață – sau cel puțin așa pretinde ea. Această garnitură e îmbrăcată în pluș negru și verde închis și miroase a găină udă. Într-un colț al salonașului se află o masă care susține două portrete, ale mamei și tatălui domnișoarelor E. și O.-A. Tatăl arată destul de bine, dar, fie vorba între noi, sunt convins că moștenise de undeva sânge de negru. A fost căpitan în timpul Războiului Civil, iar asta n-am s-o uit niciodată, din cauza sabiei lui, expuse deasupra consolei, și care va juca un rol important în întâmplarea care urmează să aibă loc. Mama are o expresie vicleană, de om sărac cu duhul, întocmai ca Olivia-Ann, deși trebuie să recunosc că pe mamă o prinde bine.

Așa că tocmai ațipisem când am auzit-o pe Eunice răcnind:

— Unde-i? Unde-i?

M-am trezit cu ea în pragul ușii, cu mâinile înfipite zdravăn în șoldurile-i de hipopotam și cu toată șleahta adunată în spate: Bluebell, Olivia-Ann și Marge.

Câteva clipe, Eunice a bătut repede și enervată cu piciorul ei mare și gol în dușumea, făcându-și vânt, pentru a-și răcori fața grasă, cu o fotografie pe carton reprezentând cascada Niagara.

— Unde-i? a întrebat. Unde-i suta de dolari pe care mi-a șterpelit-o profitând de încrederea mea?

— Țsta-i paiul care a rupt spinarea cămilei, am zis, dar mi-era prea cald și eram prea obosit ca să mă ridic.

— Să vezi că n-o să fie singura spinare care o să se rupă, a zis, iar ochii ei minusculi păreau gata să-i sară din orbite. Erau banii mei de înmormântare și-i vreau înapoi. Nu știți că ăsta-i în stare să fure și de la morți?

— Poate că nu i-a luat el, a spus Marge.

— Tu, domnișoară, ține-ți gura și nu te băga, a intervenit Olivia-Ann.

— Să mor dacă nu mi-a furat el banii, a strigat Eunice. Uitați-vă numai la ochii lui – ochi de om vinovat!

— Cum se spune la tribunal, am zis căscând, dacă martorii acuzării învinovățesc mincinos pe martorii împricinatului, atunci martorii acuzării pot fi băgați la închisoare, chiar dacă balamucul e locul cel mai potrivit pentru ei, ca astfel să fie apărați ceilalți oameni.

— O să-l bată Dumnezeu, a zis Eunice.

— Ah, surioară, spuse Olivia-Ann, hai să nu mai așteptăm să treacă Dumnezeu la fapte.

La care cuvinte Eunice a înaintat spre mine, cu o privire foarte ciudată, măturând podeaua cu cămașa ei de noapte murdară, din flanelă. Olivia-Ann călca pe urmele ei și Bluebell a scos un geamăt care cred că s-a auzit perfect până la Eufala și înapoi, în timp ce Marge a rămas pe loc, frângându-și mâinile și scheunând.

— Oooo, a hohotit Marge, dă-i banii înapoi, te rog, îngerășule.

— *Et tu, Brute?* i-am zis, asta fiind o replică din William Shakespeare.

— Uitați-vă la ăsta, a zis Eunice, zace tolănit toată ziua, fără să facă nimic, nici măcar să lipească un timbru pe un plic.

— Jalnic, a cotcodăcit Olivia-Ann.

— Îți vine să crezi că de născut o să nască el și nu sârmana copilă, a vorbit Eunice.

— Poți să știi? a intervenit Bluebell cu răutate.

— Râde ciob de oală spartă, i-am zis.

— După trei luni de trândăvie, stârpitura asta mai are îndrăzneala să facă insinuări pe seama mea? a spus Eunice.

M-am mulțumit să-mi scutur scrumul de țigară de pe mânecă și, fără să fiu cătuși de puțin afectat de spusele ei, am zis:

— Doctorul A.N. Carter m-a informat că sufăr de scorbut avansat, primejdios, și trebuie să evit orice motiv de enervare. Altfel fac spume la gură și mușc pe cineva.

— De ce nu se întoarce la vagabonzii lui din Mobile, domnișoară Eunice? Mi-e silă, m-am săturat să-i tot car oala de noapte, a zis Bluebell.

Firește, negresa asta tuciurie m-a scos atât de tare din sărite, încât mi-am pierdut cumpătul.

Atunci m-am ridicat perfect calm, am luat o umbrelă din cuier și am pocnit-o în cap pe Bluebell, până când umbrela s-a rupt în două.

— Umbrela mea de mătase japoneză veritabilă! a țipat Olivia-Ann.

— Ai omorât-o pe Bluebell, ai omorât-o pe sârmana bătrână! a strigat Marge.

Eunice a împins-o pe Olivia-Ann zicând:

— S-a țicnit complet, soro. Fugi, fugi și adu-l pe domnul Tubberville!

— Nu-mi place domnul Tubberville, a spus Olivia-Ann cu o voce hotărâtă. Mă duc să aduc jungherul.

Și s-a repezit la ușă, dar, cum nu-mi păsa de moarte, am placat-o și am trântit-o jos. Mișcarea mi-a provocat dureri cumplite de șale.

— O omoară! a răcnit Eunice, atât de tare de-am crezut că se dărâmă casa pe noi. O să ne omoare pe toate! Te-am prevenit, Marge. Repede, fetița mea, adu sabia lui tăticu'.

Așa că Marge a adus sabia lui tăticu' și i-a dat-o lui Eunice. Să mai vorbești de devotamentul soției! Și ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, Olivia-Ann mi-a tras o lovitură îngrozitoare cu genunchiul, iar eu a trebuit să-i dau drumul. Și deodată am auzit-o urlând imnuri bisericești în curte:

*Ochii mei văzură slava Domnului întors,
Călcând via în picioare,
Ai mâniei struguri storși.*

Între timp, Eunice alerga de colo-colo prin odaie, vânturând nebunește sabia lui tăticu', iar eu nici nu știu cum am reușit să mă cațăr pe pianină. Atunci Eunice s-a suit pe scăunel. Cum de-a ținut scăunelul ăla rahitic un monstru ca ea, n-am să înțeleg niciodată.

— Dă-te jos de-acolo, lașule, până nu te spintec, mi-a zis și mi-a dat una cu sabia, încât m-am ales cu o tăietură adâncă de un centimetru.

Pot s-o arăt oricui.

Între timp, Bluebell s-a trezit din leșin și s-a strecurat afară alături de Olivia-Ann, pentru a ține serviciul divin amândouă, în curtea din fața casei. Cred că așteptau cadavrul meu și Dumnezeu mi-e martor c-ar fi reușit să mă omoare dacă Marge n-ar fi leșinat.

Ăsta-i singurul lucru bun pe care pot să-l spun despre Marge.

Nu-mi mai amintesc bine ce s-a întâmplat după aceea, doar că Olivia-Ann a reapărut cu jungherul ei

lung și cu un cârd de vecini. Marge a devenit însă deodată atracția principală și bănuiesc că au dus-o pe sus în camera ei. Oricum, imediat ce-au ieșit, am baricadat ușa salonului.

Am împins în ușă toate scaunele tapisate cu pluș negru și verde, la fel masa mare din lemn de mahon, care trebuie să fi cântărit vreo două tone, la fel și cuierul și multe alte mobile. Am închis bine ferestrele și am tras jaluzelele. Am dat peste o cutie cu bomboane de vreo două kilograme și jumătate și chiar acum ronțai o vișină în ciocolată, zemoasă și cu multă cremă. Uneori cei din casă vin la ușă, bat și urlă să mă îmbuneze. Da, da, au schimbat placa. Eu însă mă mulțumesc să cânt câte o melodie la pianină ca să știe că sunt binedispus.